

ה"ת 6203/03/17 - צבי זר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 6203-03-17 מדינת ישראל נ' זר

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המבקש:
צבי זר
נגד

המשיבה:
מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלירן גלילי

החלטה

1. בפניי בקשה לעיון מחדש בהחלטה להארכת תפיסת חפצים ובהם מחשב נייד ומחשב לוח.

2. להלן סדר התרחשות האירועים כפי שהם מתוארים בבקשה:

23.2.2017 - בית משפט השלום הוציא צו חיפוש בכתובתו של המבקש שהוא עורך דין במקצועו.

27.2.2017 - צו החיפוש בוצע ונתפסו חפצים רבים.

2.3.2017 - המשטרה הגישה לבית משפט השלום בקשה להארכת התפיסה.

5.3.2017 - שופט של בית משפט השלום הורה לסניגור להגיב לבקשה תוך 5 ימים תוך שהוא מורה למזכירות להודיע לסניגור על ההחלטה ואף נקב בשמו של הסניגור. כמו כן הורה השופט על הארכת התפיסה עד החלטה אחרת.

6.3.2017 - ההחלטה הומצאה לסניגור ב"נט המשפט" לפי רישומי בית המשפט.

8.3.2017 - הסניגור צפה בהחלטה בנט המשפט לפי הרשום בו (אם כי הסניגור אינו זוכר כיום שעשה כן).

4.6.2017 - הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב המייחס לו פרסום בצוותא של תכנים שונים באינטרנט.

3. המבקש טוען כי המחשב שנתפס הוא מחשב מוסדי שלפי הוראות סעיף 32(ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: הפסד"פ) יש לדון בהמשך תפיסתו במעמד שני הצדדים בתוך 48 שעות לאחר שנתפס. לדברי המבקש, הבקשה להארכת התפיסה הוגשה לאחר שחלפו יותר מ-48 שעות מאז נתפס המחשב ומעולם לא התקיים דיון במעמד שני הצדדים, ולכן תפיסת המחשב אינה חוקית. עוד טוען המבקש כי גם אם לא מדובר במחשב מוסדי הרי שלפי סעיף 32(ב1) לפסד"פ מוסמך בית המשפט להאריך את תפיסת המחשב לתקופה שאינה עולה על 30 יום, ולכן ההחלטה להאריך את התפיסה "עד החלטה אחרת", אינה יכולה להצדיק את תפיסתו מעבר ל-30 יום (יצוין כי לפי הפסד"פ הדברים נכונים למחשב שאין כוונה לחלטו והוא אינו נדרש כראיה במשפט). עוד טוען המבקש כי כיוון שתוכנו של המחשב הועתק על ידי המדינה, אין לה עוד צורך בו ועליה להחזירו לבעליו.

4. המבקש מתאר את בקשתו כבקשה לעיון מחדש בהחלטת התפיסה הזמנית מיום 5.3.2017.

5. המשיבה הודיעה כי שני המחשבים התפוסים אמורים להיות מוגשים כראיות במשפטו של המשיב, ולכן היא מבקשת כי הבקשה תדחה על הסף כיוון שהסמכות העניינית לדון בה נתונה לבית המשפט המחוזי ולא לבית משפט השלום שאליו הוגשה. המשיבה הסכימה להחזיר מוצגים אחרים שנתפסו ואין כוונה להגישם כראיות במשפט.

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בעניין זה, שוכנעתי כי אכן הסמכות העניינית לדון בה נתונה לבית המשפט המחוזי וזאת מן הנימוקים שאפרט להלן.

7. אלו סעיפיה הרלבנטיים של הפסד"פ (חלק מסעיפי המשנה הושמטו):

32. סמכות לתפוס חפצים

(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה.

(ב) על אף הוראות פרק זה, לא ייתפס מחשב או דבר המגלם חומר מחשב, אם הוא נמצא בשימוש של מוסד כהגדרתו בסעיף 35 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, אלא על-פי צו של בית משפט; צו שניתן שלא במעמד המחזיק במחשב או בדבר המגלם חומר מחשב, יינתן לתקופה שאינה עולה על 48 שעות; לענין זה לא יובאו שבתות ומועדים במנין השעות; בית משפט רשאי להאריך את הצו לאחר שניתנה למחזיק הזדמנות להשמיע טענותיו.

(ב1) נתפס מחשב שאינו בשימוש של מוסד כהגדרתו בסעיף קטן (ב) וניתן להפרידו מדבר המגלם חומר

מחשב, והמחשב אינו דרוש לצורך חילוט או הגשתו כראיה לבית המשפט, תחזיר המשטרה את המחשב לאדם שממנו נלקח בתוך 30 ימים מיום תפיסתו, ואולם רשאי בית משפט שלום לצוות על הארכת התקופה האמורה לתקופה שלא תעלה על 30 ימים, ולחזור ולצוות על כך מעת לעת.

33. שמירת התפוס

נתפס חפץ כאמור בסעיף 32, או הגיע לידי המשטרה חפץ שאחד התנאים האמורים בסעיף 32 חל עליו, רשאית המשטרה, בכפוף לאמור בסעיף 34, לשמרו עד אשר יוגש לבית המשפט.

34. מסירת התפוס לפי צו

על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהג בו אחרת כפי שיורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו.

35. החזרת התפוס על ידי המשטרה

אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שייקבעו.

36. הכרעת בית-המשפט בתפוס

הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, רשאי בית המשפט, בין בפסק דינו בענין הנדון ובין בצו מיוחד, לצוות מה ייעשה בו; הוראות סעיף זה באות להוסיף על סמכויות בית המשפט לפי כל דין אחר, ולא לגרוע מהן.

37. חפץ שלא הוגש כראיה

הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, הרי אם היה המשפט נגד אדם על עבירה שעבר באותו חפץ או לגביו, רשאי בית המשפט לצוות כאמור בסעיף 34; לא ניתן צו לפי סעיף 34 או שלא היה משפט נגד אדם על עבירה כאמור, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם שמידיו נלקח.

39. צו חילוט

(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

(ג) צו חילוט לפי סעיף זה יכול שיינתן בין בגזר הדין ובין על פי עתירה מטעם תובע.

8.

במסגרת טיעוניה הגישה המשיבה מספר החלטות התומכות בעמדתה, שלפיה לאחר הגשת כתב האישום נתונה הסמכות לדון בבקשות הנוגעות לחפצים תפוסים שיש כוונה להגישם כראיות במשפט לערכאה שבה מתנהל המשפט עצמו. כך נקבע למשל בשלוש החלטות של בתי משפט מחוזיים שונים: ע"ח (מרכז - לוד) 40788-10-16 **אבי אביטבול נ' מדינת ישראל** (2017); מ"ת (מחוזי תל אביב) 1766-03-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (דלתיים סגורות - 17.7.2018) וב"ש (באר שבע) 21087/01 **צמרת מועדוני ביליארד בע"מ נ' מדינת ישראל** (2001). עוד הפנתה המדינה, בין היתר, להחלטה ברע"פ 9752/09 **א.א. מור השמות ותעסוקת כוח אדם בע"מ** (2010) - שם נדחתה בקשת רשות ערעור ולכן אין לה תוקף של הלכה מחייבת).

9. מנגד הפנה המבקש להחלטה בבש"פ 8793/12 **מדינת ישראל נ' אברהים סעדי** (2012) שם הורה בית המשפט העליון על דיון בבית משפט השלום לפי הוראות סעיף 34 לפסד"פ אף על פי שכתב האישום הוגש לבית המשפט המחוזי. ואולם, באותו מקרה נתפסו מן הנאשם כספים שלא היו קשורים כלל לפרשה שבגינה הוגש נגדו כתב אישום לבית המשפט המחוזי, וזו הסיבה לכך שנקבע שהעניין צריך להידון בפני בית משפט השלום.

10. מעבר לקיומן של החלטות מנחות של בתי המשפט המחוזיים בעניין זה, אציין שעיון בסעיפי הפסד"פ שהובאו לעיל מעלה כי אמנם (כמו בשאלות של מעצר) לאחר הגשת כתב האישום עובר הטיפול בתפוסים מבית משפט השלום לבית המשפט שבו נדון התיק העיקרי. כלומר, עד הגשת כתב אישום כל ענייני התפוסים נידונים לפי סעיפים 34 ו-35 בבית משפט השלום, ולאחר הגשתו הם נידונים בבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום - שלום או מחוזי. בכך יש גם היגיון רב שהרי בשאלות של מעצר ותפיסה יש מקום להתייחסות להתפתחויות בתיק העיקרי - בין היתר בעניינים הנוגעים לביקורת על מועדי הדיונים, ואין זה סביר שערכאה שיפוטית תתערב בפעולתה של ערכה גבוהה ממנה.

11. העובדה שבסעיף 36 נקבע שההחלטה בעניין התפוסים יכולה להתקבל כחלק מפסק הדין מלמדת באופן חד משמעי שהתיבה "בית המשפט" בסעיף זה מכוונת לבית המשפט שדן בתיק העיקרי. יתר על כן, בסעיף זה ובסעיף 37 מוזכר בית המשפט שאליו מוגש או לא מוגש החפץ התפוס. לא יתכן שבאותו סעיף תשתמש התיבה "בית המשפט" לתיאורם של שני בתי משפט שונים, ומכאן שגם בית המשפט המוסמך לפי סעיפים אלה להחליט מה יעשה בחפץ, הוא בית המשפט שבפניו נדון התיק העיקרי.

12. אני סבור לפיכך שאת הרישא לסעיף 37 שבה נאמר "הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה, הרי אם היה המשפט נגד אדם על עבירה שעבר באותו חפץ או לגביו, רשאי בית המשפט לצוות כאמור בסעיף 34" יש לפרש כסעיף המקנה סמכות לבית המשפט שאליו הוגש כתב אישום להחליט בנוגע לתפוסים הרלבנטיים למשפט מרגע שהוגש כתב האישום, ולא רק לאחר סיומו של המשפט. כלומר, שהסעיף חל גם במקרה שהחפץ עדיין לא הוגש כראיה, אך עתיד להיות מוגש בהמשך המשפט. סעיף 37 מקנה לבית המשפט הדן בתיק את הסמכות לפי סעיף 34, שעד להגשת כתב האישום שמורה לבית משפט השלום. פרשנות זו היא פרשנות אפשרית מבחינה לשונית. מתן פרשנות אחרת שלפיה סעיף 37 חל רק לאחר סיומו של המשפט, היה יוצר חלל בחוק בין סעיף 35 העוסק בהחזקה עד למועד הגשת כתב אישום לבין סעיפים 36 ו-37. הפרשנות המוצעת גם נגזרת מהכלל של פרשנות שנועדה למנוע תוצאה אבסורדית (כמתוארת בסעיף 10 לעיל).

13. מקובלת עלי עמדת המבקש שלפיה ניתן לעיין מחדש בהחלטות על תפיסת חפצים, ואולם אינני סבור שיש מקום שעיון מחדש כזה יתקיים בבית משפט השלום בעת שבית המשפט המחוזי דן במשפט עצמו והחפצים שבתפוסתם מתבקש בית המשפט לעיין מחדש עתידים להיות מוגשים כראיות באותו משפט. טענות מכל סוג שהוא אודות חוקיות התפיסה יכול המבקש להעלות במסגרת בקשה להחזרת תפוס שתוגש לבית המשפט המחוזי בהתאם להוראות סעיפים 37 ו-34 לפסד"פ. יתר על כן, כפי שצוין בתגובת

המשיבה, המבקש יכול גם כמובן להעלות טענות אודות חוקיות התפיסה בדיון בקבילות התפוסים כראיות במהלך המשפט עצמו בבית המשפט המחוזי.

14. לנוכח כל האמור לעיל אני דוחה את הבקשה בשל חוסר סמכות עניינית מבלי לקבוע דבר לגוף העניין.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ח, 05 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.